

Dana **LUPȘA** (coord.)
Dana **ANGHELESCU**
Iulia **BADEA GUÉRITÉE**
Lidia **BĂDILĂ**
Atena **BOCA**
Ana **BORCA**
Andreea **DRAGOMIR**
Mihaela **FEODOROF**
Roxana **GABOR ILIESCU**
Gigi **GHINEA**
Mathilde **GHESEA**
Daniela **PALADE TEODORESCU**
Tatiana **ȚIBULEAC**

TRĂIRI NESPUSE

- 7 Dana **LUPȘA**
lect.univ.dr.ec., Asociația Happy Moms, specialist PR
- 11 Dana **ANGHELESCU**
editor carte
- 19 Iulia **BADEA GUÉRITÉE**
scriitoare
- 27 Lidia **BĂDILĂ**
specialist comunicare, blogger
- 35 Atena **BOCA**
președinte Asociația La Primul Bebe
- 47 Ana **BORCA**
inițitoare proiectul Călătoare
- 55 Andreea **DRAGOMIR**
scriitoare
- 65 Mihaela **FEODOROF**
mentor, coach, business consultant
- 71 Roxana **GABOR ILIESCU**
jurnalist, speaker, antrenor de feminitate
- 79 Gigi **GHINEA**
psiholog, scriitoare
- 105 Mathilde **GHESEA**
designer vestimentar
- 109 Daniela **PALADE TEODORESCU**
jurnalist, formator de opinie, agregator de comunitate,
redacție șef Revista CARIERE
- 121 Tatiana **ȚIBULEAC**
scriitoare

lect.univ.dr.ec.
președinte Asociația Happy Moms, specialist PR

DANA LUPȘA

Ubesc două perechi de ochișori
căprui, care mă însoțesc zilnic
pe drumul către fericirea de a
fi mamă. Și la fel de mult, dar
altfel, încă o pereche, tot căprui,
care mi-a arătat înca de acum
foarte mulți ani ce minunată este
lumea, ce aromă are culoarea
cerului și ce parfum au oamenii

Respect pentru oameni și cărți

de zăpadă. Îmi place muzica, o cafea tare și dulce, ador culorile îndrăznețe și zâmbetele de copii. Respir prin toți porii aerul fierbinte de vară, dulciurile cât mai dulci și tot ce definește Crăciunul. Cred cu tărie că merită duse la bun sfârșit doar lucrurile pe care le facem cu pasiune, în compania oamenilor care ne inspiră. Și că oamenii intră sau ies din viața noastră când au ceva să ne învețe sau când au epuizat de transmis energie, informații, experiențe. Îmi place mult să scriu, să ascult și la fel de mult să vorbesc, de aici și meseria care m-a ales, plasându-mă la catedră. Iau energie de la persoanele dragi, din satisfacția lucrului dus la bun final în modul în care cred eu că e bine.

„Poate îngerii sunt cele mai frumoase gânduri ale noastre rătăcind prin spații”, spunea Khalil Gibral. Eu cred că îngerii sunt de fapt oameni care ne sunt călăuze pe drumul către a aduce bucurie semenilor noștri. Și pentru că bucuria noastră este să aducem educația financiară non formală mai aproape de copii, simt să mulțumesc unor femei extrem de speciale, care au făcut ca această carte să fie un mănunchi de stropi de suflet și al căror timp dăruit în cel mai generos mod cu putință va face ca

Respect pentru oameni și cărți

drumul nostru să fie mult mai simplu!
Mulțumiri sponsorului acestui proiect
caritabil, Libris Editorial! Iar sursei
mele continue de inspirație și energie,
prietenei mele, Dana Anghelescu, un
imens mulțumesc! Și recunoștință!

editor carte

DANA ANGHELESCU

DIN JURNALUL UNEI
MAME ÎNDRĂGOSTITE

Dimineța e uneori parșivă când se strecoară să strice un vis. Deschid ochii și îl văd. Înainte să am în fața ochilor chipul lui frumos, îl simt. Mă apropiu să-i miros pielea de miere și lapte și dulce. Cu buzele îi cuprind genele, cele mai lungi și frumoase gene din lume. Apoi

Îmi afund nasul printre șuvițele lui aurii și stau acolo pierdută în secundă. Îmi apropii obrazul de obrazul lui și știu că așa atinge și aripa de înger. Mă uit la el cu mirarea mută de femeie îndrăgostită pe vecie. Îl strâng în brațe astfel încât sufletele să ni se unească, să fim din nou unul. El se foiește a trezire, dar eu mai vreau să stăm așa îmbrățișați. Apoi mă prinde de ureche și spune șoptit... *Mami!* În suflet îmi jur pentru a mia oară că nu mă voi ridica din pat de lângă el dar sistemul meu intern e activat de mult, de când mă știu chinuită de insomnii. Brusc, mă întreb speriată: *Cât e ceasul? La naiba, e târziu.* Zbor din pat lăsând în urmă alte promisiuni deșarte și intru în dansul matinal doar de mine știut, cu pași rapizi și clari. Sala valsurilor cotidiene o părăsesc mereu târziu în noapte, sperând că noua dimineață va fi mai îngăduitoare. Așa e viața. Să fii femeie, nu e ușor!

Astăzi ne ducem la ecograf să verificăm dimensiunile rinichilor lui ca să mai sting o anxietate de mamă. Doamna doctor mă asigură că e totul foarte bine dar insistă să îmi facă și mie o ecografie pentru că par obosită. Mă știe de mult, cu joburi, doi copii, casă, familie, responsabilități, proiecte... un vârtej uman. Mă așez

Respect pentru oameni și cărți

pe pat și când ajunge la ficat îmi spune că vede în aria lui trei formațiuni destul de mari. Începe un chestionar firesc de doctor-pacient, între timp o sună pe prietena ei tot doctor, cel mai bun specialist de imagistică din oraș, să mă programeze la prima oră (a doua zi) la consult. În timp ce vorbea cu mine și mă asigură că nu e cazul să ne îngrijorăm, am simțit cum timpul meu se oprește. Am înghețat într-o stare dislexică iar termenii medicali treceau pe lângă urechile mele fără să înțeleg nimic. Copilul era bine, asta am înțeles și asta conta. Am ieșit din cabinet și l-am sunat pe iubitul meu. Destul de rar, când vorbesc despre el, îl numesc conform statutului marital – soț pentru că atunci mă copleșesc grijile, ratele la bănci, nopțile nedormite de stările febrile ale copiilor și provocările nesfârșite ale vieții de adult. Mi-a respins apelul cu mesajul automat *Sunt în ședință*. Asta se întâmplă mai ales când sun, cuprinsă de dor, uneori în mijlocul zilei iar el e ocupat în lumea lui corporatistă. Așa suntem noi oamenii... mereu ocupați. Să muncim, să mâncăm, să acționăm și mai puțin să iubim. După ședință, m-a sunat și i-am comunicat vestea zilei cu ironie și umor așa cum fac eu ca să mă scot din situațiile ce par a fi fără ieșire. L-am spus că va avea în sfârșit șansa să fie

fericit, scâpând onorabil prin văduvie de o soție extrem de complicată, dar că insist să mă odihnesc și eu, într-un final, într-o urnă, pe noptiera lui. N-a gustat deloc gluma. Adevărul e că nici eu, dar altfel aș fi simțit că mor cu totul în ziua aceea.

M-a însoțit la clinica de oncologie la ecograf, CT, RMN și alte inițiale de investigații și analize. După fiecare examinare, rezultatele nu păreau concludente și reluam șirul pentru un diagnostic clar. Au trecut astfel luni în care am fost la limită cu toate emoțiile strânse ghem în sufletul meu și așa complicat. Deja îmi scrisesem Necrologul și îi spuseseam iubitului meu ce flori să îmi pună pe mormânt. În aceeași manieră, mi-a reamintit că sunt designer floral (florile fiind o altă mare pasiune a vieții mele) și că mi le lasă acolo să le aranjez cum vreau.

Dacă până în acea zi, cu cer galben și rotund, ca în cărțile pentru copii, în care am aflat că, de fapt, nu sunt un supererou (așa cum mă alintă copiii mei) care acceleram pedala vieții, din acea zi, timpul meu a stat, repet, întrebător, pe loc. Am început să mă tem cumplit. Nu de moarte neapărat, cât de absența mea în viața copiilor mei, a iubitului meu, a oamenilor care sunt parte din mine. Ca femeie m-am

Respect pentru oameni și cărți

simțit atât de aproape de divinitate când am născut copiii (ca orice creatoare de viață), iar acum părea că Dumnezeuul meu mă uitase. Odată ce aduci pe lume un copil, nimic din ce era înainte nu rămâne neșchimbant. Nimic nu te transformă atât de profund ca maternitatea. Devenind mamă, înveți să iubești necondiționat, să pui o altă ființă mereu deasupra nevoilor tale. Cunoști, astfel, puterea sacrificiului și te îmbogățești cu o forță instinctivă de a apăra această nouă viață chiar cu prețul vieții tale. N-am auzit declarații de iubire mai măgulitoare decât *Te iubesc-ul* fiicei mele. N-am văzut un zâmbet mai încântător de care să mă îndrăgostesc mereu decât cel al fiului meu. N-am simțit împlinire sau fericire mai profundă decât binecuvântarea de a fi mamă. Tot ce sunt și ce fac (și fac destule) pare insignifiant în fața acestor minuni din viața mea. Nu eram dispusă să pierd nicio secundă din timpul meu cu ei așa cum credeam că mi-l promisese El, până când ei nu vor fi oameni mari și eu bătrână.

Cu toții avem momente revelatoare în viață. Devenind mamă, întreaga mea arhitectură internă se transformase, eliberând forțe creatoare nebănuite dar și neliniști legate de viitor. Cu aceste noi umbre abătute peste

fericirea mea de mamă, am simțit nevoia să fac downshifting și, mai des, exerciții de fericire. Să uit toate frământările, zecile de ore de travaliu, complicațiile medicale, nopțile nedormite, tensiunile, crizele, durerea, depresia, plânsul, transformările, lupta... și să mă concentrez doar pe bucuriile simple ale vieții. *Muncesc prea mult*, mi-am spus, dar alt mod de a fugi de mine nu știu.

Într-un final, specialiștii mi-au confirmat că formațiunile din ficat nu sunt maligne. Era pentru mine prima zi din noua mea viață. Soarele nu mai era galben, ploua torențial așa cum numai în orașul pe care îl iubesc poate ploua. Și lacrimile mele curgeau șuvoi, dar erau legate cu un fir sărat de fericire.

Sunt femeii care au găsit fericirea în cariere, pasiuni, preocupări, oameni și cauze, fără să trăiască experiența maternității. Cred însă că feminitatea se exprimă plenar numai prin rolul de mamă. Eu am ales să fiu mamă înainte de toate pentru că am realizat, față în față cu perspectiva morții, că în această ipostază se regăsește cu adevărat împlinirea mea. Mai mult, pare că trăim într-o lume masculinizată unde nu ai voie nimic din ce desconspiră faptul că ești femeie, că ești vulnerabilă, însă eu nu mă mai tem de fragilitatea mea.

Respect pentru oameni și cărți

Nu mă mai tem pentru că lângă mine este omul meu, care crede în mine și atunci când eu am renunțat; care mă iubește nu ca pe prima, ci ca pe ultima; care mă ascultă și când tac; care îmi sărută lacrimile oricât de sărate ar fi; care mă privește atât în gloria zilei, dar și în tandrețea nopții; care mă apără în primul rând de mine; care mă strânge în brațe până când celulele mele se contopesc cu ale lui; care îmi spune că mă iubește fără ca eu să (mă) întreb. Din noua perspectivă, acel moment când... simți pentru prima oară o atingere udă pe buze, numită sărut și știi că băiatul din fața ta nu mai e doar amicul de maidan, stai întinsă pe o plajă cu gașca de rockeri și știi că rockul va rămâne muzica tinereții tale și nu te vezi îmbătrânind decât cu Acel bărbat, devenit Omul Tău. Apoi, vine o zi în care doctorul îți spune, după luni de așteptare, că nu ai cancer și așa ai în față un nou început, îți vezi copilul pentru prima oară și știi că l-ai fi recunoscut dintr-o mie, ești admis la un examen pentru care te-ai pregătit temeinic, ai în mână o carte scrisă de tine (cartea ta), închizi umbrela doar ca să simți cum te îmbracă ploaia, devii o inspirație pentru un om și, umil în mirare, te simți mai valoros deoarece contezi atât de mult pentru cineva încât lasă totul ca

să te audă /vadă /atingă. Așa mai
tai o poziție de pe bucket list, ridici
privirea să vezi vârful Turnului Eiffel,
nu ai regretul că s-a stins un sentiment,
cineva îți mulțumește fără să știe că tu
l-ai ajutat, zâmbești, ești cu tine însăși...
e VIAȚA!